

Не рачунајући дежурне и личне мрзитеље, на текстове које објављујем у последње време обично постоје две различите, али међусобно повезане примедбе. Једна је да је су текстови сувише критични, а друга да не дају конструктивна и позитивна решења („ништа му није добро“, „не предлаже решење“, „а шта бисте ви учинили“, „лако је критиковати, треба нешто урадити“ итд).

У суштини, није чудно нити необично ако се у колумни не дају решења (мада није баш да се ни не дају), него, на пример, само постављају питања, маркирају поједини проблеми или анализирају потези актуелне власти. Већ и то је више него довољно. А ако се, поврх тога, понекад да и неки разуман предлог или корисна сугестија, утолико боље.

Много је горе када власт – а тога смо се, само за последњих четврт, века нагледали неколико пута – само критикује и за све лоше оптужује претходнике. Тако су, најпре за све били криви “комунисти“. Потом „Милошевић“, а сада „жути“. (Да не идемо даље у прошлост када су за све били криви Немци, а о Турцима да и не говоримо.) Тај манир је у овдашњем политичком менталитету толико распрострањен да нам је тешко и да схватимо да би неком са стране било тешко то да схвати.

Премијерово ново одело – вођа, удвориштво и критика

Пише: Ђорђе Вукадиновић
недеља, 16 август 2015 10:24

Шта мислите, колико ће на наредним изборима Оланду бити од помоћи уколико за актуелне француске економске и политичке проблеме окриви Николу Саркозија? Можда би он то и желео, можда ће у некој дебати провући какав статистички податак или алузију. Али то свакако неће моћи да буде окосница његове политичке стратегије и кампање.

Чак ни Алексис Ципрас, иако је саставио једва пола године на власти, већ на првим следећим изборима, чак и ако они буду већ за неколико месеци, неће моћи неограничено да се вади на погрешну политику претходних влада, иако би за то сигурно имао аргумената и разлога. Напросто, ствари у зрелим политичким културама не функционишу тако.

Наравно да увек постоји неки више или мање (не)повољан контекст. Али постоје обећања и постоје неки разумни рокови за свођење биланса. А то је управо оно што актуелна српска власт нервозно избегава, непрестано играјући на карту вазда „новог почетка“ и „оних прошлих“, који су „упропастили све“ па је сад, ваљда, добро да смо уопште живи.

У Србији критика власти поново почиње да се доживљава као скандал и инцидент. Гачније, не толико критика власти, колико критика „владара“.

У Србији критика власти поново почиње да се доживљава као скандал и инцидент.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
недеља, 16 август 2015 10:24

Тачније, не толико критика власти, колико критика „владара“. Што ће рећи, може да се критикује председник, апстрактно влада и конкретно поједини министри – за неке је то чак и пожељно. Може да се има овакав или онакав став о Русима и Америма, четницима и партизанима, рушењу храста, сарадњи са Хашким трибуналом, Хрватском или БиХ. Може да се кроз блато провлаче председник Николић, Вулин, Веља Илић, на једној, или Зорана Михајловић, на другој страни. Али, слично као у стара времена, не сме да се дира у „зеницу ока“, Друга Тита и „руководећу улогу партије“.

И тако долазимо до последње, можда најважније примедбе која се може чути поводом ових текстова: „Много је то, брате, лично. Шта год да премијер уради, ви бисте га критиковали“. Е, али у том грму управо и лежи зец. Нисам ја личан, него је политика у данашњој Србији потпуно персонализована и врти се само око једног човека – а што није добро ни за Србију, ни за њега самог. Али такво стање нисам произвео ја, нити више-мање минорна парламентарна и ванпарламентарна опозиција, већ премијер лично. А још више армија некомпетентних удворица који, скривајући се испод његовог скута и његовог култа, оправдава своје постојање дивећи му се „ментално и физички“ шта год да каже или уради.

У Србији је интензивно у току градња култа личности и колективно дивљење „царевом новом оделу“. И то није никаква стилска фигура, већ дослован опис стања. Ако прода жељезару, одлично, супер, свака част Вучићу. Ако је не прода, исто тако – одлично, браво.

У Србији је интензивно у току градња култа личности и колективно дивљење „царевом новом оделу“. И то није никаква стилска фигура, већ дослован опис стања. Ако прода жељезару, одлично, супер, свака част Вучићу. Ако је не прода, исто тако – одлично, браво. Ако Вучић одлучи да буде ванредних избора – тако је, треба да се чује глас народа, грађани имају последњу реч. Ако реши да избора не буде – тако је, има много посла, немамо пара на бацање, реформе не могу да чекају и трпе због предизборне кампање. Ако оде у Сребреницу – браво. То је мудро и државнички, морамо се окренути будућности. Ако не оде – још боље, неће Србију нико понижавати итд.

Премијерово ново одело – вођа, удвориштво и критика

Пише: Ђорђе Вукадиновић
недеља, 16 август 2015 10:24

Премијерово ново одело – вођа, удвориштво и критика

Пише: Ђорђе Вукадиновић
недеља, 16 август 2015 10:24

